Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 433 van 22 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**
X

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 oktober 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 20 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad verwijst naar artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*BS* 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. […]"

Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure aldus overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

"*1. Verzoekers, die de Colombiaanse nationaliteit bezitten, dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.*

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. In het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan hun asielmotieven, in casu aan de problemen die zij en hun (schoon)moeder R. zouden gekend hebben met de gewapende groepering Ejercito de Liberacion Nacional (ELN). Er diende te worden vastgesteld dat zij de problemen die zij zouden hebben gekend niet aannemelijk maakten. Aan de bedreigingen die hun (schoon)moeder R. heeft ontvangen naar aanleiding van de twee huizen waarvan verzoeker eigenaar is, kon evenmin geloof worden gehecht. Ook was de situatie in Colombia niet van die aard dat zij in aanmerking kwamen voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 312 496 van 4 september 2024.

In het kader van zijn huidig verzoek volhardt verzoeker in zijn eerdere verklaringen, en stelt dat de problemen die hij aanhaalde in het kader van zijn eerste verzoek nog steeds actueel zijn, met name vreest hij de ELN omdat zij zijn twee huizen nog altijd willen innemen. Hij verklaart hierbij nog dat de ELN een dreigbrief verstuurden naar het huis van zijn ouders waarin ze hem nogmaals opriepen om de twee huizen aan hen over te dragen anders zou hij de gevolgen moeten dragen. Zijn zus M. diende een klacht in bij de Colombiaanse autoriteiten en zijn ouders wonen sindsdien elders. De feiten die hij beschrijft zouden zich in oktober 2024 hebben afgespeeld. In dezelfde periode zou de ELN de broer van zijn echtgenote hebben aangesproken. Ze toonden hem hun wapens en vroegen naar de verblijfplaats van zijn schoonmoeder R.. Nadien deelden ze hem mee dat ze R. die avond om 21.00 uur bij hen verwachtten. Daags nadien diende ook zijn schoonbroer een klacht in bij de Colombiaanse autoriteiten en vertrok naar Bogota, waar hij woont. Na deze gebeurtenissen besloten zij om de status van 'slachtoffer van gedwongen ontheemding' aan te vragen bij de Unidad para las victimas. Die status ontvingen zij in november-december 2024.

In het kader van haar huidig verzoek haalt verzoekster dezelfde elementen aan, dewelke verzoeker heeft aangekaart.

Ter staving van hun huidig verzoek om internationale bescherming leggen zij volgende originele documenten neer: hun paspoorten en die van hun kinderen, een USB-stick met als inhoud: vier nieuwsartikels en vier Whatsappvideo's over het algemene geweld in Villa Rosario. Daarnaast leggen zij ook kopieën neer van volgende documenten: psychologische attesten omtrent de gemoedstoestand van L. Y., de werkbadge van haar psychologe, de toekenning van de status slachtoffer van gedwongen ontheemding met de vertaling hiervan, de klacht die hun (schoon)zus M. heeft ingediend bij de autoriteiten (van 21/10/2024) met bijhorende vertaling, de dreigbrief die hun (schoon)ouders hebben ontvangen (van 17/10/2024), en een nieuwsartikel over de ELN en het geweld dat ze plegen.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekers in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:
(i) hij zijn huidig verzoek onder meer baseert op dezelfde asielmotieven die hij, zijn echtgenote en zijn schoonmoeder R. reeds hebben aangehaald in het kader van hun eerste verzoek, in casu de twee huizen

waarvan hij eigenaar is, die zich in een rode zone bevinden en de bijhorende bedreigingen van de ELN hieromtrent. Dit is niet voldoende om te gelden als nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Zijn asielmotieven waarom hij Colombia heeft verlaten werden reeds beoordeeld in kader van zijn eerste verzoek. Er werd toen reeds duidelijk geoordeeld en afdoende gemotiveerd dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde problemen. Rekening houdend met deze bevindingen mag het duidelijk zijn dat het thans zonder meer verwijzen naar dezelfde elementen die voorheen reeds werden beoordeeld en ongeloofwaardig werden bevonden, geenszins kan leiden tot een andere beoordeling.
(ii) hij in het kader van zijn huidig verzoek bijkomend stelt dat de ELN een dreigbrief verstuurden naar het huis van zijn ouders waarin ze hem nogmaals opriepen om de twee huizen aan hen over te dragen, anders zou hij de gevolgen moeten dragen. De feiten die hij beschrijft zouden zich in oktober 2024 hebben afgespeeld. In dezelfde periode zou de ELN de broer van zijn echtgenote hebben aangesproken. Ze toonden hem hun wapens en vroegen naar de verblijfplaats van zijn schoonmoeder R.. Nadien deelden ze hem mee dat ze R. die avond om 21.00 uur bij hen verwachtten. Na deze gebeurtenissen besloten zij om de status van 'slachtoffer van gedwongen ontheemding' aan te vragen bij de Unidad para las victimas. Die status ontvingen zij in november-december 2024. Dat de ELN verzoeker en zijn familieleden plotsklaps opnieuw zouden zoeken en oproepen, is niet geloofwaardig.
(iii) waar verzoekster aanhaalt dat de ELN nog verschillende aanslagen pleegt en aanwezig is in hun regio (Villa Rosario) en in dit opzicht ook een nieuwsartikel wordt voorgelegd over het algemene geweld dat gepleegd wordt door de ELN, alsook een USB-stick met als inhoud vier Whatsappvideo's en vier nieuwsartikels over het algemene geweld in Villa Rosario, dient te worden vastgesteld dat de ELN zich schuldig maakt aan gewelddadigheden, op zich door de Commissaris-generaal niet wordt betwist doch dit volstaat geenszins om in hun hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dient in concreto aangetoond te worden Het louter verwijzen naar een algemene situatie volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op een beschermingsstatus.
(iv) de neergelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van hun relaas.
(v) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:
(i) op basis van haar verklaringen blijkt dat zij zich baseert op dezelfde feiten als die van verzoeker en bijgevolg verwezen wordt naar de motieven van zijn beslissing.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekers hebben aangebracht in het kader van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekers slagen er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en hun vrees, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoekers hebben de stukken benoemd in hun verzoekschrift als "Kopie van de Resolutie nummer 2024-68220R van 1 november 2024", "Kopie van pamflet met bedreigingen (2025)" en "Kopie van de klacht bij de Fiscalía in Colombia wegens bedreigingen (2025)" gevoegd aan hun verzoekschrift. De Raad merkt op dat deze stukken reeds deel uitmaken van het administratief dossier.

De Raad wijst dienaangaande op hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld in de bestreden beslissingen, waar de Raad zich bij aansluit: "In het kader van uw tweede verzoek stelt u bijkomend dat de ELN een dreigbrief verstuurden naar het huis van uw ouders waarin ze u nogmaals opriepen om de twee

huizen aan hen over te dragen, anders zou u de gevolgen moeten dragen. De feiten die u beschrijft zouden zich in oktober 2024 hebben afgespeeld. In dezelfde periode zou de ELN de broer van uw echtgenote hebben aangesproken. Ze toonden hem hun wapens en vroegen naar de verblijfplaats van uw schoonmoeder R. Nadien deelden ze hem mee dat ze R. die avond om 21.00 uur bij hen verwachtten. Na deze gebeurtenissen besloten jullie om de status van 'slachtoffer van gedwongen ontheemding' aan te vragen bij de Unidad para las victimas. Die status ontvingen jullie in november – december 2024. Gezien in het kader van uw eerste verzoek al werd vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven, dient er met extra gestrengheid te worden gekeken naar deze door jullie nu plots opgeworpen elementen. Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat u hiermee verder borduurt op een reeds ongelovig bevonden relaas. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat deze gewapende groepering, gekend om zijn gewelddadige daden, wel erg omslachtig te werk gaat door u en uw familieleden enkel een brief te sturen in de hoop u te overhalen zich bij hen aan te bieden (verklaring volgend verzoek, punt 17). Op deze manier geven ze u en uw familieleden bovendien ook de kans om hen te ontvluchten, wat jullie dan ook hebben gedaan. Aangezien er zware beschuldigingen jegens u worden geuit (ze noemen u een militair doelwit en vragen in ruil voor uw leven en dat van uw gezin uw twee huizen; dreigbrief d.d. 17/10/2024), kan er toch worden verwacht dat indien zij u werkelijk viseren, en jullie weten wonen, ze u en uw familieleden actiever zouden zoeken en meer daadkrachtig zouden optreden en jullie niet eerst via een brief zouden waarschuwen. Aangezien u bovendien ook verklaart dat er na het ontvangen van deze brief niets meer is gebeurd en uw ouders naar een andere regio zijn verhuisd (verklaring volgend verzoek, punt 17 en 22), kan er bijgevolg –indien er geloof zou worden gehecht aan uw verklaringen, quod non- dus geen toekomstgerichte vrees in uw hoofde worden vastgesteld. Dat de ELN u en uw familieleden plotsklaps opnieuw zouden zoeken en oproepen, is dan ook niet geloofwaardig.
(…)
Tot slot hebben documenten slechts bewijswaarde, indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non. Op zichzelf kunnen documenten de ongeloofwaardigheid van verklaringen niet herstellen. Jullie paspoorten staven enkel jullie identiteit en nationaliteit, hetgeen niet betwist wordt in deze beslissing. Wat betreft de oproepingsbrief (supra) dient te worden toegevoegd dat dergelijke brieven door eender wie kunnen zijn opgesteld, en de bewijswaarde ervan dus zeer relatief is. Van fotokopies is de bewijswaarde bovendien gering gezien deze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn. Bovendien spreekt het niet in uw voordeel dat u deze brief, gelinkt aan uw problemen, niet gelezen zou hebben of u op zijn minst niet naar de inhoud zou hebben gevraagd bij uw zus die u deze brief verstuurde (zie verklaring volgend verzoek punt 19). Uw desinteresse in het verdere verloop van uw vermeende problemen doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van uw eigen vrees. Aangezien deze brief gelinkt is aan een ongeloofwaardig asielrelaas, heeft deze geen bewijswaarde. Hetzelfde kan gezegd worden omtrent de klacht die werd ingediend bij de Colombiaanse autoriteiten en de toekenning van de status slachtoffer van gedwongen ontheemding. Betreffende de nieuwsartikels en whatsappvideo's over het algemene geweld in Villa Rosario verwijst het CGVS naar de analyse van de veiligheidssituatie (infra) en naar het arrest van het RvV waarin deze documenten reeds besproken werden. Hierbij oordeelde de RvV dat de nieuwsartikels over het gewapend geweld in Colombia de algemene toestand betreffen die evenmin kunnen volstaan om jullie verklaringen betreffende jullie eigen specifieke problemen te ondersteunen.". Door louter te verwijzen naar (de inhoud van) de resolutie en de opmerking dat het CGVS de waarde van hun documenten en verklaringen ten onrechte in twijfel heeft getrokken, werpen zij geen ander licht op het voorgaande.
De stukken gevoegd aan het verzoekschrift benoemd als "Kopie van het Certificaat van opname in het Registro Único de Victimas" en "Bewijs van online verifieerbaarheid van de resolutie en het certificaat" zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging, zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken kunnen derhalve niet in overweging worden genomen.

Waar verzoekers stellen dat: "Het certificaat en de resolutie vormen het hoogste officiële bewijs van onze erkenning als slachtoffers door onze eigen overheid, na een grondig onderzoek. Dit kan niet worden nagemaakt of vervalst door particulieren.", merkt de Raad op dat de resolutie een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren kopie betreft, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan, en het certificaat bij gebrek aan vertaling niet in overweging kan worden genomen door de Raad (zie supra).

De stukken gevoegd aan het verzoekschrift benoemd als "Medische geschiedenis van E. R. V. (wonden na de aanslag in juli 2025)" en "Kopie van de klacht van E. R. V. bij de Fiscalía General de la Nación wegens poging tot moord (juli 2025)" zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging, zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken kunnen derhalve niet in overweging worden genomen.

Omtrent de foto's/scans van de verwondingen, kan de Raad niet op objectieve wijze vaststellen dat de verwondingen op de foto's/scans daadwerkelijk zouden toebehoren aan en zijn toegebracht op het lichaam

van E. R. V. en geven deze foto's/scans geen uitsluitsel wat betreft de datum waarop de verwondingen zijn opgelopen, noch wat betreft de oorzaak/omstandigheden van de opgelopen verwondingen.

8. Omtrent de stukken gevoegd aan hun verzoekschrift en benoemd als "Psychologisch rapport uit Colombia (met registratiekaart van psycholoog L. C.)", "Bewijs van therapie in België", "Verklaring van huisarts omtrent medicatie en diagnose depressie" en "Rapport van psycholoog in België met diagnose depressie", merkt de Raad op dat deze stukken reeds deel uitmaken van het administratief dossier en de commissaris-generaal het volgende heeft vastgesteld dienaangaande in de bestreden beslissingen: "Tot slot legde L. Y. verschillende psychologische verslagen en een werkbadge van haar psycholoog neer ter staving van haar gemoedstoestand. Deze documenten werden reeds neergelegd in uw verzoekschrift en het RvV oordeelde hierover dat deze psychologische attesten kunnen staven dat L. Y. met psychologische problemen kampt, doch niet dat deze hun oorsprong vinden in de vervolgingsfeiten die jullie aanhalen. Een medisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van wat hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van wat een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde L. Y. destijds geen psychische problemen aan en tijdens haar volgend verzoek verklaarde ze niet meer naar de psycholoog te gaan omdat dit haar te veel stress bezorgde (verklaring volgend verzoek, punt 13).". Door louter te verwijzen naar (de inhoud van) de medische en psychologische documenten, werpen zij geen ander licht op het voorgaande.

9. De Raad wijst er op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekers zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde. Voorts betreffen noch de bestreden beslissingen, noch deze beschikking een verwijderingsmaatregel, en wordt er geen uitspraak gedaan over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of verzoekers in aanmerking komen voor internationale bescherming.

10. Bijgevolg lijken verzoekers geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"*Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.*"

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen

als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 8 mei 2026 om 10 uur 30 staat het volgende vermeld:

"*Tolk 881 staat onder eed en tolkt Spaans – Nederlands.*
De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekers volharden in hun verzoekschrift en wijzen erop dat verzoeker in Colombia kandidaat was voor de gemeenteraad en voorzitter was van een wijkcomité. In hun land van herkomst kunnen zij geen bescherming genieten tegen de problemen die zij hierdoor hebben ondervonden. De redenen hiervoor hebben zij omstandig uiteengezet, waarbij zij er specifiek op wijzen dat uit een op 21 oktober 2024 neergelegde klacht blijkt dat de ELN, blijkens een van deze groepering uitgaand pamflet, verzoeker beschouwen als een "militair doelwit". Verzoekers werd bevolen de eigendom van twee huizen over te dragen en zij werden bedreigd met zware gevolgen indien zij deze eis niet zouden inwilligen. Verzoekers broer, die in Colombia voor deze eigendommen instond, werd hierdoor in augustus 2025 het slachtoffer van een aanslag, meer bepaald werd hij beschoten vanop een moto. Verzoekers wijzen erop dat zij deze problemen staven middels documenten van het Colombiaans openbaar ministerie, waarvan zij ook de vertalingen bijbrengen. Aldus worden zij door de Colombiaanse staat erkend als slachtoffer, ook van verplichte ontheemding. De bijgebrachte stukken zijn authentiek en door de overheid bekrachtigd, wat valt te verifiëren aangezien zij verkrijgbaar zijn via een overheidswebsite. Verzoekers wijzen er ook op dat de recente feiten niet op zichzelf staan: deze maken deel uit van een patroon dat sinds 2019 is ontstaan omdat verzoeker actief was als een sociaal leider en zich meermaals heeft uitgesproken binnen de gemeenschap waarin hij actief was. Uit de door verzoekers bijgebrachte informatie van de Australische overheid blijkt verder dat Colombia wordt erkend als een land waarbinnen gewapende groeperingen, zoals de ELN, actief zijn. Deze groeperingen maken zich schuldig aan rechtstreekse bedreigingen, bedreigingen via pamfletten, afpersing en fysiek geweld. Dit wordt internationaal erkend, wat aantoont dat hun verklaringen over de problemen met de ELN op waarheid berusten. De bedreigingen door deze groepering staan niet op zichzelf, maar maken deel uit van een patroon, waarbij de problemen inmiddels zijn geëscaleerd tot fysiek geweld dat ook hun familieleden treft. Er is geen mogelijk intern vluchtalternatief: om het even waar in Colombia zullen verzoekers' leven en fysieke integriteit in gevaar zijn. De overheid kan hen tegen dit gevaar niet beschermen, hoewel zij hiertoe verschillende instanties hebben geraadpleegd. Gelet op verzoekers profiel als sociaal leider maken verzoekers het voorwerp uit van een specifieke vorm van vervolging. Besluitend wijzen verzoekers erop dat hun leven werkelijk in gevaar is in Colombia en dat zij in België alle regels respecteren."

Ter terechtzitting maken verzoekers de stukken die zij hebben bijgebracht bij hun verzoek om te worden gehoord over in de vorm van een aanvullende nota overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het betreffen eensluidend verklaarde vertalingen van een aantal documenten die zij eerder in de procedure hebben bijgebracht, met name van:
- het certificaat van opname in het Registro Único de Víctimas (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift);
- bewijs van online verifieerbaarheid van de resolutie en het certificaat (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift);
- resolutie nummer 2024-68220R van 1 november 2024 (erkenning slachtoffer gedwongen ontheemding, stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift en reeds eerder neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken met bijhorende vertaling);
- klacht bij de Fiscaliá van 21 oktober 2024 (stuk 10 gevoegd bij het verzoekschrift en reeds eerder neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken met bijhorende vertaling);
- dreigbrief van 17 oktober 2024 (stuk 9 gevoegd bij het verzoekschrift en reeds neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken; vertaald door het CGVS);
- *"Klacht"* van E.R.V. bij Fiscaliá van 14 juli 2025 (stuk 12 gevoegd bij het verzoekschrift).

6. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers in hun verzoekschrift uitdrukkelijk vermelden dat zij beroep aantekenen tegen de bestreden beslissingen tot niet-ontvankelijkheid van hun volgende verzoeken en dat zij dit vervolgens uitwerken aan de hand van een aantal grieven waarin zij de motieven van de bestreden beslissingen aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen en deze trachten te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers zich in deze beroepen op een schending van de materiële motiveringsplicht.
De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van oud artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Huidig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
"*Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere*

geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347 in aanmerking komt.

De Raad herinnert eraan dat een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen verloopt. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht.

Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht.

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd. Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd. Dit omvat elementen of bevindingen die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen.

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (zie in deze: HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19; HvJ 9 september 2021, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20).

Het weze verder herhaald dat elk document dat een verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft overgelegd, moet worden beschouwd als een element van dat verzoek waarmee rekening moet worden gehouden. Ook documenten waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld of waarvan de bron niet objectief verifieerbaar is, vormen elementen die ter staving van het verzoek zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19, pt. 44). In deze herinnert de Raad eraan dat in de context van een volgend beschermingsverzoek het niet noodzakelijk is dat de verwerende partij ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staaft opdat het voorleggen van een dergelijk document ertoe kan leiden dat het beschermingsverzoek verder ten gronde wordt behandeld. Het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19, pt. 62).

De Raad benadrukt dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Verder stipt de Raad nog aan dat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat een verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De beoordeling (van de feiten en omstandigheden ter staving) van een volgend verzoek moet, zoals dat het geval is voor een eerste verzoek, plaatsvinden op individuele wijze. Hierbij moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging

of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

7. Verzoekers dienden op 6 december 2021 elk een eigen eerste beschermingsverzoek in. Zij verklaarden dat zij hun land van herkomst, Colombia, zijn ontvlucht omwille van problemen met de *"Aguilas negras"* en de Ejército de liberación nacional (ELN) wegens het sociaal en politiek engagement van verzoeker als gemeenschapsleider in zijn buurt, als lid en voorzitter van de vakbond en als ambtenaar bij de afdeling risico en veiligheid. Verzoeker zou sinds september 2019 meermaals waarschuwingen en bedreigingen hebben ontvangen.

De verwerende partij nam op 30 april 2024 voor beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming. Er werd vooreerst bemerkt dat verzoekers sociaal en politiek engagement niet van die aard is dat hij daardoor problemen zou kennen en dat er bijgevolg ook geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die hij eraan koppelt. Verzoekers legden voorts geen aannemelijke verklaringen af over de bedreigingen die zij zouden hebben gekregen van de ELN. In hoofde van hun (schoon)moeder R. werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen. Het CGVS merkte hierbij op dat aan de concrete bedreigingen die zij van ELN ontving na hun vertrek, voortvloeiende uit hun eerdere bedreiging tegen verzoeker, evenmin geloof kon worden gehecht.
Deze weigeringsbeslissingen werden door de Raad bevestigd bij arrest nr. 312 496 van 4 september 2024.

8. In het kader van hun huidig tweede beschermingsverzoek houden verzoekers vast aan hun eerder aangehaald vluchtrelaas en stellen ze dat de ELN hen nog steeds bedreigt. Ook stellen ze dat ze in november 2024 de status van 'slachtoffer van gedwongen ontheemding' hebben ontvangen van de *Unidad para las victimas*. Ter staving hiervan leggen ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken onder meer Resolutie nummer 2024-68220R van 1 november 2024 neer waarbij hen de status van slachtoffer van gedwongen ontheemding wordt toegekend alsook de klacht van 21 oktober 2024 die verzoekers zus bij de Colombiaanse autoriteiten heeft ingediend betreffende de bedreigingen die in oktober 2024 werden geuit door leden van de ELN.

In de bestreden beslissingen stelt de commissaris-generaal dat deze klacht en de toekenning van de status van slachtoffer van gedwongen ontheemding geen bewijswaarde hebben aangezien deze gelinkt zijn aan een ongeloofwaardig asielrelaas. Verdere motivering wordt in deze niet gegeven.

9. Bij hun verzoekschrift brengen verzoekers in navolging hiervan een certificaat bij van opname in het *Registro Único de Víctimas*, met in de aanvullende nota de bijhorende eensluidend verklaarde vertaling. Dit certificaat vermeldt, op basis van een raadpleging van het Centraal Register van Slachtoffers, de status en feiten waarvoor verzoeker en zijn gezinsleden werden geregistreerd. Vervolgens wordt in het certificaat de statusbeoordeling weergegeven van de verklaarde schadeveroorzakende feiten alsook de data en de locatie ervan. Dit certificaat lijkt dan ook een bevestiging te vormen van wat in de eerder bijgebrachte Resolutie staat vermeld. Daarbij stellen verzoekers dat zowel dit certificaat als de eerder neergelegde resolutie via een officiële website van de Colombiaanse overheid op hun authenticiteit kunnen worden geverifieerd. Als bewijs van online verifieerbaarheid, leggen zij concrete screenshots en eensluidend verklaarde vertalingen voor, die onder meer hun login en wachtwoord bevatten.

Daarnaast geven verzoekers in hun verzoekschrift en ter zitting aan dat verzoekers broer E.R.V. in augustus 2025 het slachtoffer is geworden van een aanslag omwille van hun problemen met de ELN. Zij voegen ter staving hiervan stukken toe aan hun verzoekschrift. Luidens de door hen bijgebrachte eensluidend verklaarde vertaling bij aanvullende nota leggen zij een aanvraagformulier *"forensisch-medische beoordeling"* in het kader van een onderzoeks- en vervolgingsproces voor verzoekers broer E.R.V. neer en dit voor het strafbaar feit "poging tot moord".

De door verzoekers bijgebrachte documenten vormen allemaal nieuwe elementen, aangezien ze nog niet in een eerdere asielprocedure werden betrokken, voorgelegd of beoordeeld. In casu stelt de Raad vast dat de voorgelegde documenten, die nu wel zijn vergezeld van eensluidend verklaarde vertalingen, raken aan de essentie en kern van hun vluchtrelaas, met name de vraag of verzoekers in Colombia bedreigd werden door de ELN omwille van verzoekers politieke activiteiten en sociaal engagement. De voorgelegde documenten lijken bijgevolg een relevant element te vormen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling van verzoekers' vluchtrelaas. Deze documenten moeten daarom ernstig worden genomen en zorgvuldig worden onderzocht.

Verder is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal zich in de thans voorliggende zaak niet kon beperken tot de enkele vaststelling dat de door verzoekers neergelegde resolutie en klacht zijn gelinkt aan een ongeloofwaardig asielrelaas op basis waarvan de bewijswaarde van de voorgelegde documenten in vraag wordt gesteld, om vervolgens te stellen dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de

kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen, te meer op nu geen enkele wijze mag blijken dat de concrete inhoud ervan aan een gedegen onderzoek werd onderworpen.

10. De Raad acht verder onderzoek naar alle door verzoekers aangebrachte documenten noodzakelijk. Daarbij hoort een inhoudelijke en vormelijke beoordeling van de nieuwe stukken, waarbij het niet volstaat om deze terzijde te schuiven met de enkele vaststelling dat zij verband houden met een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas.

Ook lijkt het aangewezen om verzoekers hierover nader te horen in het kader van een persoonlijk onderhoud, nu de terechtzitting van de Raad daarvoor niet geschikt is. Op die wijze kan een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling worden uitgevoerd, waarbij de voorgelegde documenten samen met de verklaringen en de relevante landeninformatie worden bekeken en in hun geheel worden beoordeeld.

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of vertegenwoordigd.

De Raad is van oordeel dat een verdere analyse van de door verzoekers aangebrachte documenten is vereist om op correcte wijze de geloofwaardigheid en aannemelijkheid van verzoekers' voorgehouden profiel en hun daarop gebaseerde vrees voor vervolging te kunnen beoordelen.

Gelet op het geheel van de nieuwe stukken, de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en het gebrek aan verdere onderzoeksbevoegdheid, verkeert de Raad in de onmogelijkheid om nadere duiding te verkrijgen omtrent de waarachtigheid en bewijswaarde van de stukken die verzoekers aanreiken, alsook om de geloofwaardigheid en gegrondheid van verzoekers' beweerde profiel en hun beweerde vrees voor vervolging op een gedegen wijze te onderzoeken.

11. De Raad wijzigt, gelet op wat voorafgaat, zijn standpunt van de beschikking van 24 februari 2026.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van een verdere onderzoeks-bevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekers niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep dat voldoet aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissingen te komen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moeten de bestreden beslissingen worden vernietigd overeenkomstig oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, waarvan de inhoud thans is overgenomen in artikel 2.60, § 2, tweede lid van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

12. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 september 2025 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 502 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,	kamervoorzitter
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,

T. LEYSEN

De voorzitter,

M. MAES TORRES LOREDO